

УДК 378.011.3.04-051:001.8(477)

ТАРАСОВА Катерина Сергіївна,

аспірантка,

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

e-mail: Tarasova_K_S@ukr.net

**ВІТЧИЗНЯНИЙ НАУКОВИЙ ДИСКУРС ПРО ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ
МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТІСНО ОРІЄНТОВАНОГО
НАВЧАННЯ**

У статті розглянуто проблему формування готовності майбутніх вчителів до реалізації особистісно орієнтованого навчання та подано результати аналізу психолого-педагогічної літератури з означеної проблеми. Проаналізовано різні підходи науковців щодо трактування готовності до професійної діяльності - функціональний; особистісний; особистісно-діяльний; результативно - діяльнісний. Автор розглядає поняття «готовність» в межах особистісно-

діяльного підходу та визначає її як інтегративну якість особистості, яка формується в процесі спеціально організованої професійної підготовки і поєднує комплекс особистісних та функціональних складників, необхідних для успішного здійснення педагогічної діяльності. Узагальнено вихідні положення особистісно орієнтованого навчання та окреслено шляхи підготовки майбутніх учителів до його реалізації.

Ключові слова: *готовність; особистісно орієнтоване навчання; структура готовності; компоненти готовності; підходи до визначення готовності.*

Постановка проблеми. Сучасний стан освітньої галузі переживає реформаційні процеси, які покликані забезпечити вихід на рівень світових стандартів, покращити якість освітніх послуг тощо. На сьогодні доведено, що найбільш успішним на ринку праці будуть фахівці, які вміють навчатися впродовж життя, критично мислити, ставити цілі та досягати їх, працювати в команді, спілкуватися в багатокультурному середовищі та володіти іншими сучасними вміннями [1, с. 4].

Саме тому виникає потреба у педагогах нового типу, які знають свій предмет на високому рівні, мають необхідну психолого-педагогічну, загально-культурну підготовку, уміння відслідковувати останні досягнення науки, здатність впроваджувати їх в організацію освітнього процесу тощо.

Реалізація цих завдань прямо пропорційно залежить від рівня сформованості готовності вчителів до впровадження особистісно орієнтованого навчання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У нашому розпорядженні є багато різних праць, які в тій чи тій мірі розкривають суть даної проблематики. Загалом проблема готовності особистості до професійної діяльності освітлена в працях як психологів, де готовність досліджується як психологічний феномен (М. Дяченко, А. Кандибович, В. Моляко, А. Нерсисян, О. Ухтомський та ін.), так і педагогів, які розглядають означене поняття в контексті професійно-педагогічної підготовки фахівців у вищій школі (О. Абдуліна, А. Алексюк, Г. Балл, Б. Євтух, І. Зязюн, Н. Кузьміна, В. Моторіна, Н. Ничкало, О. Пехота,

А. Пуховська, О. Савченко та ін.). Окрім цього, сьогодні запропоновано низку педагогічних технологій, у тому числі й особистісно орієнтованих (В. Безпалько, І. Дичківська, С. Сисоєва, Ю. Шаповал, Г. Чобітько та ін.).

Аналіз останніх досліджень, що стосуються формування готовності майбутніх вчителів математики до певного виду праці, зокрема до забезпечення наступності навчання у загальноосвітній школі та вищому навчальному закладі (К. Гнезділова), до роботи з обдарованими учнями (А. Радзіховська), до творчої професійної діяльності (В. Іванова), до навчально-дослідної діяльності (А. Анто-

нюк) підкреслює актуальність проблеми формування готовності до реалізації сучасних педагогічних технологій, у тому числі особистісно орієнтованого навчання.

Мета статті. Проаналізувати історико-педагогічні та психологічні джерела щодо трактування поняття готовності та розкрити структурні компоненти готовності вчителів математики до реалізації особистісно орієнтованого навчання.

Виклад основного матеріалу. Проблема готовності фахівців до професійної діяльності розглядається в межах філософської, психологічної та педагогічної наук. Щодо трактування *готовності* до професійної діяльності є декілька підходів:

– *функціональний*, за яким готовність уважають психічним станом особистості, що визначає потенційну активізацію психічних функцій під час майбутньої професійної діяльності;

– *особистісний*, де готовність виступає цілісним особистісним утворенням, що інтегрує сукупність внутрішніх суб'єктивних чинників окремої діяльності та досліджується переважно в контексті професійної підготовки до неї;

– *особистісно-діяльний*, у межах якого готовність окреслюється як прояв усіх граней особистості, які забезпечують можливість ефективно виконувати професійні функції;

– *результативно-діяльнісний*, що визначає готовність як результат процесу підготовки [2, с. 193].

Звертаючись до словника, отримуємо визначення готовності як активно дієвого стану особистості, установки на певну поведінку, мобілізованість сил для виконання завдання [3].

Достатньо глибоке вивчення поняття готовності до педагогічної праці ми зустрічаємо в роботах В. Сластьоніна, який розглядає її «...як складне особистісне утворення, що виступає важливою характеристикою професіоналізму вчителя-вихователя і є особливим психічним станом, що передбачає наявність у суб'єкта образу структури певної дії та професійної спрямованості свідомості на його виконання й включає в себе різного роду установки на усвідомлення педагогічної задачі, моделі ймовірної поведінки, визначення спеціальних способів діяльності, оцінку своїх можливостей в їхньому співвідношенні з майбутніми труднощами та необхідністю досягнення певного результату» [4, с. 19].

З точки зору А. Ліненко, готовність – це «цілісне утворення, яке характеризує емоційно-когнітивну і вольову мобіліза-

цінність суб'єкта в момент його долучення до діяльності певного спрямування» [5, ст. 56].

Вітчизняні дослідники С. Максименко та О. Пелех зазначають, що «...готовність до того чи іншого виду діяльності – це цілеспрямоване вираження особистості, що включає її переконання, погляди, ставлення, мотиви, почуття, волюві та інтелектуальні якості, знання, навички, вміння, настанови» [6, ст. 70].

Значний доробок щодо дослідження поняття готовності до педагогічної діяльності належить К. Дурай-Новаковій, яка пропонує її трактування « ... як цілісне вираження всіх підструктур особистості, зорієнтованих на повне й успішне виконання різноманітних функцій учителя. Професійна готовність до педагогічної діяльності таким чином постає як складне структурне утворення, центральним ядром якого є позитивні установки, мотиви й освоєні цінності вчительської професії. У цю структуру входять також професійно важливі риси характеру, педагогічні здібності, сукупність професійно- педагогічних знань, навичок, умінь, певний досвід їхнього застосування на практиці. Професійна готовність знаходиться в єдності зі спрямованістю на професійну діяльність і стійкими установками на працю» [7, с. 25].

М. Дьяченко і Л. Кандибович визначають «готовність» як особливий психічний стан, якісне новоутворення в структурі особистості майбутнього спеціаліста на певному рівні його розвитку, що виявляється як вибіркова активність на стадіях підготовки, включення й виконання професійної діяльності [8].

З точки зору української дослідниці Л. Кондрашової, готовність до педагогічної діяльності є формою складного особистісного утворення, яка зумовлює бажання займатися педагогічною роботою, а також є важливим показником становлення випускника педагогічного вузу. Готовність розглядається в єдності двох напрямів – морального та психологічного, і до якостей особистості майбутнього фахівця відносить «...моральні переконання, педагогічні здібності, професійну пам'ять та мислення, інтереси, працездатність, педагогічну спрямованість, психічну витривалість, емоційність, моральний потенціал особистості, тобто її ставлення до проявів, подій з огляду на моральні суспільні норми та вимоги щодо вихованості майбутнього вчителя» [9, с. 8].

Наявні розбіжності у визначенні поняття готовності до педагогічної діяльно-

сті зумовлені передусім предметом дослідження науковців, різним контекстом розгляду проблеми, зокрема в науково-методичній літературі готовність до педагогічної діяльності досліджується за її компонентами.

М. Дьяченко і Л. Кандибович виділили такі компоненти готовності: *мотиваційний* (позитивне ставлення до професії, інтерес до неї та інші стійкі професійні мотиви); *орієнтаційний* (знання та уявлення про особливості та умови діяльності, вимоги до особистості); *операційний* (розвиток здібностей та оволодіння прийомами професійної діяльності, необхідними знаннями, уміннями й навичками, процесами аналізу, синтезу, порівняння та ін.); *вольовий* (самоконтроль, уміння управляти діями); *оцінний* (самооцінка своєї професійної підготовки, відповідність процесу розв'язання задач оптимальним зразкам) [8].

О. Дубасенюк, досліджуючи професійну підготовку вчителя, розробила концептуальну модель, яка включає чотири підпростори підготовки: *структурний* (мета, завдання, суб'єкт, предмет, засоби педагогічної діяльності); *процесуальний*, що охоплює етапи педагогічної діяльності (проектувально- цільовий, організаційний, стимулювально- спонукальний, контрольно-оцінний); *аксіологічний*, який містить сукупність інтегральних якостей майбутнього педагога (професіоналізм особистості і професіоналізм діяльності; професійно-педагогічна спрямованість, особистісні властивості); *технологічний*, який передбачає впровадження системного підходу в педагогічний процес підготовки (від постановки мети, розробки засобів до оцінки результатів) [10].

Сучасний етап розвитку суспільства висуває до роботи професіоналів принципово нові вимоги. Більшість навчальних закладів досі використовує інформаційну модель навчання, яка полягає в наступному: прийняти інформацію, переробити її, продемонструвати ступінь її освоєння. Подібна модель розвиває пасивну роль студента і слабо націлена на формування готовності до діяльності. Щоб забезпечити реалізацію цього завдання варто вдосконалювати навчальний процес в аспекті переходу від авторитарних засад до підготовки на засадах рівноправності викладача і студента, тому варто відзначити необхідність використання в навчальному процесі освітніх закладів новітніх технологій навчання, особливо реалізації особистісно орієнтованого навчання.

Вихідними положеннями особистісно орієнтованої системи навчання є:

- пріоритет індивідуальності, самоцінності, самобутності дитини як активного носія суб'єктного досвіду, що склався задовго до впливу спеціально організованого навчання в школі;

- при конструюванні та реалізації освітнього процесу потрібна особлива робота вчителя для виявлення суб'єктного досвіду учня;

- взаємодія двох видів досвіду учня повинна відбуватися не по лінії витіснення індивідуального, наповнення його суспільним досвідом, а шляхом їх постійного узгодження, використання всього того, що накопичене учнем у його власній життєдіяльності;

- розвиток учня як особистості відбувається не тільки шляхом оволодіння ним нормативною діяльністю, а й через постійне збагачення, перетворення суб'єктивного досвіду, як важливого джерела власного розвитку;

- головним результатом учіння повинно бути формування пізнавальних здібностей на основі оволодіння відповідними знаннями та вміннями [11, ст. 33].

Таким чином, досліджуючи готовність до впровадження особистісно-орієнтованих технологій, варто проаналізувати структуру готовності саме в даному контексті. Так, О. Пехота розглядає її як єдність чотирьох компонентів: цілемотиваційного, змістового, операційного, інтеграційного [12].

Ю. Шаповал готовність вчителя початкових класів до особистісно орієнтованого навчання представляє як інтегративну якість особистості, що являє собою єдність особистісних і функціональних компонентів та є умовою успішної професійної діяльності гуманістичного спрямування. Як її особистісні компоненти вона розглядає мотиваційну, інформаційну, процесуально-діяльну й рефлексивну складові, а як функціональні компоненти – здатність до виконання конструктивної, організаційної, комунікативної й гностичної функцій професійної діяльності гуманістичного спрямування [13, ст. 6].

У науковій психолого-педагогічній літературі виділяють теоретичну та практичну готовність викладача до педагогічної діяльності (Л. Товажнянський, О. Романовський, В. Бондаренко, О. Пономарьов, З. Черваньова). До теоретичної готовності викладача до педагогічної діяльності автори відносять *аналітичні вміння* (вміння розкладати педагогічні явища на складові елементи – умо-

ви, причини, мотиви, стимули, засоби, форми прояву тощо); обмірковувати кожне педагогічне явище в його взаємозв'язку та взаємозалежності з усіма компонентами педагогічного процесу; знаходити в теорії навчання й виховання ідеї, висновки, закономірності, правильно діагностувати педагогічне явище; виокремлювати основну педагогічну задачу (проблему); *прогностичні вміння* (здатність викладача передбачити результат дій); *проективні вміння* (обґрунтування способів поетапної реалізації завдань, визначення змісту й видів діяльності); *рефлексивні вміння* (усвідомлення власних дій, самоаналізи власної діяльності). Практична готовність викладача до педагогічної діяльності з точки зору тих же дослідників передбачає такі вміння: *організаторські* (уміння залучити тих, хто навчається до різних форм навчально-пізнавальної діяльності та ефективної організації спільної їх діяльності в складі колективу), до яких відносять *мобілізаційні* (розвиток у тих, хто навчається, стійких інтересів до навчання, праці, активності, з формуванням потреби в знаннях, творчому ставленні до оточуючого світу), *інформаційні* (вміння й навички роботи з друкованими та комп'ютерними джерелами, уміння інтерпретувати й адаптувати інформацію до завдань навчання й виховання), *розвиваючі* (розвиток пізнавальних процесів, почуттів і волі студентів, стимулювання їх пізнавальної самостійності та творчого мислення; створення умов для розвитку індивідуальних особливостей студентів), *орієнтаційні* (формування наукового світосприйняття, морально-ціннісних установок студентів), *комунікативні* (організація взаємовідносин за допомогою різних комунікативних засобів; викладач виступає у ролі активатора цього процесу, організовуючи його та керуючи ним), *перцептивні* (здатність викладача проникати у внутрішній світ студента, для чого необхідно знати його ціннісні орієнтації, інтереси, потреби, ідеали) [14].

Окремо виділяють психологічну готовність до професійної діяльності. Так, С. Кучеренко виокремлює три ступені її сформованості:

- 1) непрофесійний рівень - майбутній фахівець не підготовлений, не має досвіду практичної діяльності або ці показники знаходяться на низькому рівні;

- 2) передпрофесійний рівень характеризується незакінченою підготовкою до виконання спеціальних функцій;

- 3) професійний рівень розбивається на два підрівня – звичайний (характери-

зується можливістю здійснювати спеціальну діяльність) та рівень професійної майстерності (висока якість виконання діяльності, творчий підхід до її здійснення) [15].

Щодо здійснення самого процесу формування готовності в усіх її трактуваннях, в сучасних наукових дослідженнях визначаються шляхи підготовки майбутніх учителів до реалізації особистісно орієнтованого навчання. Серед них виділяють наступні:

– створення позитивної мотивації і особистої установки студента на розуміння, оволодіння системою знань і вмінь з особистісно орієнтованого навчання в школі;

– самовизначення студентів через надання їм права вибору змісту підготовки з предметів педагогічного блоку і способів їх засвоєння, а також свобода переходу на різні етапи навчання через введення модульно-рейтингової системи організації навчання;

– гнучкість, варіативність, адаптивність і відкритість змісту і організаційних форм навчання по відношенню до індивідуальних особливостей студентів і умов підготовки шляхом вільного вибору студентами спецкурсів і спецсеминарів з педагогічної тематики;

– насичення педагогічних курсів методологічними, теоретичними, практичними

– положеннями особистісно орієнтованого навчання;

– педагогічний практикум під час педагогічних практик з елементами спостереження, вивчення і впровадження технологій особистісно орієнтованого навчання;

– комплексна організація навчально-пізнавальної діяльності студентів у сфері особистісно орієнтованого навчання;

– різноплановість та пріоритет інтенсивних, в першу чергу, дослідницьких методів навчання;

– особистісно-гуманітарна організація майбутнього педагога на основі поваги до особистості і вибору студента [12].

Висновки. У межах даного дослідження проведено науковий дискурс, що розкриває поняття готовності до професійної діяльності, розкрито структурні рівні та охарактеризовано компонентний склад вказаної дефініції з точки зору різних науковців. Виходячи зі здійсненого аналізу психолого-педагогічної літератури готовність студента до реалізації особистісно орієнтованого навчання розгля-

даємо в рамках особистісно- діяльного підходу та визначаємо як інтегративну якість особистості, яка формується в процесі спеціально організованої професійної підготовки і поєднує комплекс особистісних та функціональних складників, необхідних для успішного здійснення педагогічної діяльності. У структурі досліджуваного поняття виділяємо теоретичні, практичні та особистісні компоненти. У процесі дослідження готовності до реалізації особистісно орієнтованих технологій навчання окреслено основні принципи та шляхи підготовки майбутніх вчителів.

Список бібліографічних посилань

1. Нова українська школа. Концептуальні засади реформування середньої школи. URL: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf> (дата звернення: 19.03.2018)
2. Чорна Н.Б. Сутність та структура готовності до професійного саморозвитку майбутніх учителів мистецьких спеціальностей. Вісник Запорізького національного університету. Серія: Педагогічні науки / голов. ред. Г. В. Локарева. Запоріжжя, 2012. №1(17). С. 192–196.
3. Українсько-російський психологічний тлумачний словник / Авт. упор. В.М. Копоруліна. Харків: Факт, 2006. 400 с.
4. Сластенин В.А. Педагогика. М.: Школа-Пресс, 2000. 512 с.
5. Линенко А.Ф. Теория и практика формирования готовности студентов педагогических вузов к профессиональной деятельности: дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.01, 13.00.04. Киев, 1996. 378 с.
6. Максименко С.Д., Пелех О.М. Фахівця потрібно моделювати (Наукові основи готовності випускника педвузу до педагогічної діяльності). Рідна школа, 1994. №3–4. С. 68–72.
7. Дурай-Новакова К.М. Формирование профессиональной готовности студентов к педагогической деятельности: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.01. М., 1983. 32 с.
8. Дьяченко М.И., Кандыбович Л.А., Пономаренко В.А. Готовность к деятельности в экстремальных ситуациях : психологический аспект. Минск: Изд-во Университетское, 1985. 206 с.
9. Кондрашова Л.В. Морально-психологічна готовність студента до вчительської діяльності. Київ: Вища школа. 1987. 56 с.
10. Дубасенюк О.А., Семенюк Т.В., Антонова О.Є. Професійна підготовка майбутнього вчителя до педагогічної діяльності. Житомир, 2003. 192 с.
11. Пехота О.М., Кіктенко А.З., Любарська О.М. та ін. Освітні технології: навч.-метод. посіб. / За заг. ред. О. М. Пехоти. Київ: А.С.К., 2001. 256 с.
12. Пехота О.М., Будак В.Д., Старєва А.М. та ін. Підготовка майбутнього вчителя до впровадження педагогічних технологій: навч. посіб. / за ред. І.А. Зязюна, О.М. Пехоти. – Київ: А.С.К., 2003. 240 с.
13. Шаповал Ю.Д. Педагогічні умови формування готовності майбутнього вчителя початкових класів до особистісно орієнтованого навчання молодших школярів: автореф. дис. ... канд. пед. наук: спец. 13.00.04. Харків, 2007. 20 с.

14. Товажнянський Л.А., Романовський О.Г., Бондаренко В.В., Пономарев О.С., Черванева З.О. Основы педагогики высшей школы. Харьков: НТУ «ХПИ», 2005. 600 с.
15. Кучеренко С.М. Оценка психологической готовности студентов к профессиональной деятельности как одно из направлений повышения качества подготовки специалистов. Вісник Харківського університету. Серія психологія. 1998. 403, с. 107–111.

References

1. New Ukrainian School. Conceptual Principles of Reforming High School (2016). Retrieved 19.03.2018 from www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf (in Ukr.).
2. Chorna, N.B. (2012). The essence and structure of readiness for professional self-development of future teachers of artistic specialties. *Bulletin of the Zaporizhzhya National University. Series: Pedagogical sciences*. 1(17), 192–196 (in Ukr.).
3. Coporulina, V.M. (2006). Ukrainian-Russian psychological explanatory dictionary. Kharkiv, Fact, 400 p. (in Ukr.).
4. Slastenin, V.A. (2000). *Pedagogy*. Moscow: School Press, 512 p. (in Russ.).
5. Linenko, A.F. (1996). Theory and practice of formation readiness students of pedagogical high schools for professional activity (Doctor of Science dissertation). Kyiv: Institute of Pedagogics of the Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine. 378 p (in Russ.).
6. Maksymenko, S.D., Pelekh, A.M. (1994). The specialist needs to be modeled (Scientific fundamentals of readiness of the graduate of the pedagogy to pedagogical activity). *Native school*. 3–4, 68–72 (in Ukr.).
7. Durai-Novakova, K.M. (1983). Formation of professional readiness of students for pedagogical activity. (Doctor of Science dissertation). Thesis. Moscow, 32 p. (in Russ.).
8. Dyachenko, M.I., Kandybovich, L.A., Ponomarenko, V.A. (1985). Readiness for activities in extreme situations: the psychological aspect. Minsk: Publishing house "University". 206 p (in Russ.).
9. Kondrasova, L.V. (1987). Moral and psychological readiness of the student for the teacher's activity. Kyiv, Higher school, 56 p. (in Ukr.).
10. Dubaseniuk, O.A., Semenyuk, T.V., Antonova, O.E. (2003). Professional training of the future teacher for pedagogical activities. *Zhytomyr*, 192 p (in Ukr.).
11. Pekhota, O.M., Kiktenko, A.Z., Lyubarskaya, A.M. et al. (2001). *Teaching methods: Manual*. Kyiv, ASK, 256 p (in Ukr.).
12. Pekhota O.M., Budak V.D, Starieva A.M. et al. (2003). In I.A. Zyazyun, O.M. Pekhota (Ed.). *Preparation of the future teacher for introduction of pedagogical technologies: teaching. manual*, Kyiv: A.S. K. Publishing House, 240 p. (in Ukr.)
13. Shapoval, Y.D. (2007). Pedagogical conditions of forming the readiness of the future teacher of elementary school for the personally oriented education of junior schoolchildren (PhD dissertation). *Theses*. Kharkiv: Kharkiv national pedagogical university by G.S. Skovoroda (in Ukr.).
14. Tovazhansky, L.L., Romanovsky, O.G., Bondarenko, V.V., Ponomarev, O.S., Chervanov, Z.O. (2005), *Fundamentals of Higher Education Pedagogy*. Kharkiv: NTU "KhPI", 600 p (in Ukr.).
15. Kucherenko, S.M. (1998), Assessment of psychological readiness of students for professional activity as one of the directions of improving the quality of specialists training, *Bulletin of Kharkiv University. Series Psychology*. Kharkiv: KSU. 403. 107–111 (in Ukr.).

TARASOVA Kateryna,

Postgraduate Student,
V. G. Korolenko Poltava National Pedagogical University,
e-mail: Tarasova_K_S@ukr.net

DOMESTIC SCIENTIFIC DISCOURSE ABOUT THE FORMATION OF FUTURE TEACHERS' READINESS TO THE IMPLEMENTATION OF PERSONALLY ORIENTED TRAINING

Abstract. *Introduction.* The current state of the educational industry is undergoing the reform processes, which are intended to achieve the level of world standards, improve the quality of educational services, etc. That is why there is a need for new type teachers who know their subject at a high level, have the necessary psychological and pedagogical, general cultural training, ability to trace the latest achievements of science, the ability to implement them in the organization of educational process, etc.

Purpose. To analyze historical, pedagogical and psychological sources regarding the interpretation of the notion of readiness and to reveal the structural components of the readiness of mathematics teachers to implement a person-oriented learning.

Results. The problem of readiness of specialists for professional activity is considered within the limits of philosophical, psychological and pedagogical sciences. Regarding the treatment of readiness for professional activity, there are several approaches: functional, personal, person-active and resulting activities. The modern stage of society's development puts forward principally new demands for the work of professionals. Most educational institutions still use the information model of learning, which is as follows: to receive information, to redevelop it, to demonstrate the degree of its development. Such a model develops the passive role of the student and is poorly aimed at forming readiness for activity. To ensure the realization of this task it is necessary to improve the educational process in the aspect of transition from authoritarian principles to training on the basis of equal rights of the teacher and student, therefore it is worth noting the need to use the educational technologies of educational institutions in the educational process, especially the implementation of personally oriented learning.

Conclusion. For this analysis, conducted scientific discourse, revealing the concept of readiness for professional work, structural levels disclosed and described component composition specified in terms of definitions of various scientists. Based on the analysis carried out by psychological and educational literature student readiness to implement learner-centered learning are considering as part of personal active approach and define as integrative quality of the individual, which is formed during specially organized training and combines complex personal and functional components necessary for the successful implementation of educational activities. In structure of the investigated concept we distinguish theoretical, practical and personal components. In the process of study of readiness for the implementation of personally oriented teaching technologies, the main principles and ways of preparing future teachers are outlined.

Key words: readiness; personally oriented learning; readiness; components of structure of readiness; approaches to the definition of readiness.

Одержано редакцією 26.03.2018
Прийнято до публікації 02.04.2018